

Prof. dr hab. inż. Czesława Rosik-Dulewska, czł. rzecz. PAN reprezentuje dyscyplinę inżynieria środowiska, górnictwo i energetyka. Specjalizuje się głównie w ochronie powierzchni Ziemi, m.in. w technikach rekultywacji terenów poprzemysłowych, składowisk itp., opracowaniu technik, zasad i wymogów związanych z przyrodniczym zagospodarowaniem odpadów mineralnych oraz organicznych, badaniach analitycznych nad ich interakcją ze środowiskiem, projektowaniu i wdrażaniu technologii w gospodarce odpadami; zaprojektowała i opatentowała pierwszą w Polsce wielkoskalową instalację do odzysku ciepła odpadowego ze skraplaczy turbin w energetyce oraz ciepła wód geotermalnych dla potrzeb produkcji ogrodniczej, współprojektowała i uczestniczyła w powstaniu instalacji demonstracyjnej do odzysku energii z palnej frakcji odpadów komunalnych, w technologii zgazowania.

Studia na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej we Wrocławiu ukończyła w 1972 r. Doktorat (1980) i habilitację (1993) uzyskała w macierzystej Uczelni, tytuł profesora w 1999 roku, a stanowisko profesora zwyczajnego otrzymała w 2002. W Instytucie Podstaw inżynierii Środowiska PAN w Zabrzu pracuje od 1977 r. , w latach 2001–2012 pełniła funkcję dyrektora ww. Instytutu. Była również pracownikiem Uniwersytetu Opolskiego (1993-2021), kierownikiem Katedry Ochrony Powierzchni Ziemi (2002–2021), dyrektorem Instytutu Ochrony i Kształtowania Środowiska na Wydziale Przyrodniczo-Technicznym Uniwersytetu Opolskiego (2018-2021).

Profesor Czesława Rosik-Dulewska jest członkiem *rzeczywistym* Polskiej Akademii Nauk *od 2021 r. (członkiem korespondentem PAN od 2016 r.)*. W strukturach Korporacji PAN pełniła i pełni wiele funkcji: zastępcy przewodniczącego Rady Kuratorów Wydziału IV Nauk Technicznych PAN (2019-2023), Z-cy Dziekana Wydz. IV PAN (2023-nadal), ponadto m.in. jest członkiem Komisji ds. Etyki w Nauce przy PAN, Komisji DUN PAN, Rewizyjnej PAN i Prezydium Oddziału PAN w Katowicach. Od 1996 r. jest członkiem Komitetu Inżynierii Środowiska PAN, w kadencjach 2007-2015 była jego przewodniczącą, a w pozostałych kadencjach i obecnej (2023-2026) jest członkiem Prezydium. Będąc na tym stanowisku zawsze dążyła do zacieśnienia współpracy Uczelni Rolniczych i Przyrodniczych z Politechnikami w zakresie kształcenia na kierunku inżynieria środowiska i opowiadała się także za włączeniem dyscypliny ochrona i kształtowanie środowiska w naukach rolniczych do inżynierii środowiska w naukach technicznych.

Jest członkiem i przewodniczącą ośmiu rad naukowych, w tym czterech Instytutów PAN. Ponadto była przedstawicielem PAN w: Komitecie Narodowym do spraw współpracy z Euro-CASE w kadencji 2015-2018, Standing Committee for Life, Earth and Environmental Science (LESC) w European Science Foundation do 2014, Międzyresortowym Komitecie Sterującym (Biała Księga Komisji Europejskiej, sektorowe strategie adaptacji do zmian klimatu do 2016), Komitecie Narodowym do spraw współpracy z Europejską Fundacją Nauki 2011-2014. Była także m.in. członkiem Zespołu do spraw rozwoju Bazy Ekspertów Narodowego Centrum Badań i Rozwoju (dwie kadencje – do 2018), Zespołu Interdyscyplinarnego do spraw Programu Wspierania Infrastruktury Badawczej w ramach Funduszu Nauki i Technologii Polskiej (powołana rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego do 2017). Była powoływana również do wielu innych gremiów naukowych, w tym do paneli eksperckich w Narodowym Centrum Nauki, Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, a także Polskiej Komisji Akredytacyjnej. Jest członkiem siedmiu redakcji naukowych czasopism o zasięgu międzynarodowym oraz Redaktor Naczelną *Archives of Environmental Protection* i serii monografii *Prace i Studia*, wydawanych przez IPIŚ PAN.

Prowadzone prace badawcze wniosły do nauki znaczny ładunek wiedzy, i co najważniejsze bardzo często stawały się przyczynkiem nie tylko do poznania zjawisk zachodzących w środowisku antropogenicznie przekształconym, ale i prowadziły do wdrożenia konkretnych rozwiązań dających szansę na poprawę szkód wyrządzonych w środowisku. Opracowała i wdrożyła wiele

oryginalnych metodyk badawczych pozwalających poszerzyć spektrum badań w zakresie inżynierii i ochrony środowiska. Wyniki Jej badań przyczyniły się do rozwoju wiedzy o wielu procesach zachodzących w zdegradowanym środowisku.

Wypromowała 6 doktorów nauk technicznych, ok. 200 mgr ochrony środowiska. **Osiągnięcia naukowe Profesor wprowadzone jako rozwiązania technologiczne do gospodarki, to m.in.:** wdrożenie pierwszych w Polsce (w skali technicznej) technologii odzysku ciepła wód zrzutowych (odpadowych) z energetyki oraz energii wód geotermalnych dla potrzeb produkcji roślinnej (prezentacje na światowych wystawach techniki w kraju i za granicą, brązowy medal na Międzynarodowej Wystawie Wynalazków – Innowacje 2001, wpisanie Profesor do rejestru "Twórców postępu naukowo - technicznego" itp.). **Profesor kierowała projektami badawczymi krajowymi i międzynarodowymi**, w tym m.in. z Carolina University z USA, z Uniwersytetem w Braunschweig Niemcy, obecnie przygotowuje wspólny projekt Instytutu Podstaw Inżynierii Środowiska PAN w Zabrze z Shibaura Institute of Technology (Tokyo Japan) dotyczący oceny zagrożenia środowiska mikroplastikami przy stosowaniu nawozów z odpadów organicznych. **Dorobek naukowy** Profesor Czesławy Rosik-Dulewskiej obejmuje 14 monografii (autorskie i we współautorstwie), w tym monografia Podstawy gospodarki odpadami w PWN, która stała się ważnym podręcznikiem akademickim. (6 wydań + dodruki, każde wydanie uaktualniane w ok. 30%); >280 oryginalnych prac naukowych opublikowanych w czasopismach zagranicznych i krajowych, w tym w bazie JCR 80, cytowania wg WoS >1800. **Profesor Czesława Rosik-Dulewska** została m.in. uhonorowana: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2011); Złotym Krzyżem Zasługi (2001); Srebrnym Krzyżem Zasługi; Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2010); Złotą Odznaką za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (1996); Nagrodami I i II stopnia Rektora Uniwersytetu Opolskiego (15-krotnie); Statuetką OPOLSKA OZE w kategorii Działalność na rzecz Promocji Ekoenergetyki; Certyfikatem Kapituły Opolskiej Nagrody w dziedzinie OZE – 2014; Medalem „Za zasługi dla Wydziału Inżynierii Kształtowania Środowiska i Geodezji UPWr” (2018); Dyplomem uznania szczególnych zasług i zaangażowania w rozwój Wydziału Infrastruktury i Środowiska Politechniki Częstochowskiej 2020; Nagrodą Zielonego Feniksa za wybitne osiągnięcia naukowe w ekoenergetyce 2024; Medalem za zasługi dla Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, nadanym przez Rektora i Senat 2025; Medalem Polskiej Izby Ekologii jako wyraz uznania dla działalności na rzecz zrównoważonego rozwoju – Ekolaury Polskiej Izby Ekologii 2025 r.

